

ník jen tehdy proti výpovědi nedbající nároku toho vystoupiti, když by před výpovědí nárok svůj byl již uplatnil. V daném případě st-l tak neučinil, neboť předchozí podání st-lova za uplatnění nároku toho, jak svrchu vyloženo, pokládati nelze. Není tedy proti zákonu, když úřad dal výpověď st-li bez ohledu na jeho nárok dle § 20 příděl. zák. v době výpovědi ještě neuplatněný.

ad 11. Námitkou touto brání se stížnost tomu, aby výpověď vzta-hována mohla býti i na historicky cenné zařízení zámku, kaple a ji-naké příslušenství zabraných nemovitostí, vyjímaje ono zařízení, jež dosud sloužilo hospodaření na převzatém statku.

K této námitce především jest připomenouti, že nař. rozhodnutí mluví jen o p ř í s l u š e n s t v í.

Pokud stížnost brojí také proti převzetí příslušenství, t. j. toho, co ve smyslu § 294 o. z. o. uvedeno bylo se zabranou nemovitostí do t r v a l é h o spojení, třeba uvést, že okolnost, že daná výpověď týká se také příslušenství přejímaných budov, nečiní nař. rozhodnutí nezakon-ným, neboť příslušenství sdílí právní osud nemovité věci, k níž patří, a může tedy zásadně zabraná nemovitost úřadem i s p ř í s l u š e n s t v í m býti převzata.

Co v daném případě příslušenstvím zámku, kaple a pod. jest, a co nikoliv, o tom není zde dosud rozhodnutí úřadů, jež by nss-em mohlo býti přezkoumáno, a není možno tedy po té stránce stížností se zabý-vati. Ostatně nejde o to, jak mylně domnívá se stížnost, že by dotčené budovy měly o své příslušenství býti připraveny, neboť úřad chce bu-dovy ty převzít i s příslušenstvím a nikoliv příslušenství bez budov, neb budovy bez příslušenství.

Ze všech těchto důvodů musila stížnost jednak jako nepřípustná, jednak jako bezdůvodná býti zamítnuta.

Č. 2026.

Z a b í r á n í b u d o v: Zákon č. 304/1921 chrání jen takového uživatele zabraných místností, jehož užívání se zakládá na trvajícím dosud poměru právním.

(Nález ze dne 1. března 1923 č. 3293.)

V ě c: Alexandr K. v Lučenci proti ministru s plnou mocí pro sprá-vu Slovenska o zabránění části budovy.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím potvrzen byl nález županského ú-řadu v Lučenci ze 4. února 1922, jímž bylo k žádosti dřívějšího dočas-ného administrátora P. Julia H. a k žádosti nově jmenovaného admi-nistrátora P. Josefa H. podle zákona ze dne 12. srpna 1921 č. 304 Sb. zabráno pro lučeneckou katolickou faru 8 místností, z nichž 5 bylo dosud farou užíváno a 3, kterých užívala fara dříve, které však byly svého času od administrátora P. H. st-li odevzdány do dočasného pod-nájmu. St-li přidělena byla zároveň dle § 2 cit. zák. jedna větší jizba, jež se k tomu cíli zabírá v kastelu Bely Sz.

O stížnosti na toto rozhodnutí podané uvážil nss:

Podle § 2 zák. o ss rozhoduje nss o tom, bylo-li někomu rozhodnutím neb opatřením úřadu správního proti zákonu ublíženo v jeho právech. Porušení práva předpokládá existenci práva, které by mohlo býti porušeno. Proto bylo se nss-u zabývatí především otázkou, je-li na straně st-lově takového práva.

Obě instance správní vycházely ve svých rozhodnutích ze skutkového zjištění, že se st-l nastěhoval do tří z 8 zabraných místností se svolením jejich dřívějšího uživatele, dočasného administrátora H., s podmínkou, že svolení to jest jen dočasné, dané na dobu 2—3 týdnů, než si st-l sám nalezne byt, a s další podmínkou, že místnosti ty faře vrátí, jakmile bude jmenován nový stálý administrátor.

Tomuto skutkovému zjištění stížnost celkem neodporuje, tvrdíc v tomto směru jen, že administrátor Julius H. přepustil st-li na jaře r. 1919 tři místnosti farské na 3 týdny a když st-l ani pak bytu nalezti nemohl, že uzavřel s ním H. nájemní resp. podnájemní smlouvu.

Byl-li st-l k dřívějšímu uživateli zabraných místností farských P. Juliu H. v poměru podnájemníka nebo quasi podnájemníka, nemohl dle platného práva úmluvou s ním sjednanou nabýti více práv, než měl P. H. sám. Zaniklo-li, jak nepopřeno, před zabráním užívací právo H-ovo, zaniklo tím i užívací právo st-lovo. Že by měl z jiného snad ještě titulu subjektivní právo na užívání zabraných místností, st-l ani netvrdí.

Že ani zákon ze dne 12. srpna 1921 č. 304 Sb. nechrání každého uživatele zabraných místností, nýbrž jen takového, jehož užívání se zakládá na trvajícím dosud právním poměru, to vysvětluje již z povahy tohoto zákona samého.

Zabírání budov jest zásahem do subjektivních práv osob, které z důvodu vlastnictví domu nebo z jiného právního titulu jsou oprávněny disponovati s budovou neb její částí.

Jediné proto, že se zabráním zasahuje do subjektivních práv, přiznává zákon na druhé straně jak vlastníkov domů tak i uživatelům, do jejichž disposičních práv bylo vsaženo, odškodnění ať ve formě peněžité náhrady, ať poskytnutím náhradního bytu.

Poněvadž st-l, jak shora uvedeno, neměl v době zabránění již žádného práva k užívání zabraných místností, nemohlo býti jejich zabráněním porušeno žádné subjektivní právo jeho ve smyslu § 2 zák. o ss...

Č. 2027.

Pastviny (Slovensko): Rozhodl-li již kompetentní úřad lesní pokud se týče zemědělský o tom, že jistá plocha jest z důvodů leso-policejních vyňata z pastvy, jsou úřady pastevní tímto výrokem vázány.

(Nález ze dne 1. března 1923 č. 3377.)

Věc: C-ské horní a hutní závody v Ch. proti županskému úřadu v Rimavské Sobotě o přiděl pastvin.